

gældende læreruddannelseslov tilkendegivet, at man ikke på forhånd ønsker at afvise en ordning, hvorefter lærere til folkeskolen uddannes på universitetsbasis, men at det stadig må være en forudsætning, at ideen i, at læreruddannelse er en enhed, bevares, og at man ikke reserverer snævert afgrænsede fagområder eller bestemte klassetrin i folkeskolen som et særligt område for akademisk uddannede lærere, mens resten af folkeskolens lærere uddannes på anden vis.

Foreningen går ud fra, at den i lighed med hidtidig praksis inddrages i forhandlinger om etablering eller godkendelse af uddannelse, der kvalificerer til lærervirksomhed i folkeskolen.

Man skal derpå foreslå § 27, stk. 1, formulereet således: „For at kunne varetage undervisning i grundskolen og i 10. klasse skal den pågældende have gennemført uddannelsen til lærer i folkeskolen, jfr. dog stk. 2 og 3, eller anden af undervisningsministeren i denne henseende godkendt læreruddannelse, der er af tilsvarende indhold og varighed og omfatter eller er suppleret med en prøve efter nærmere af ministeren fastsatte regler.“

§ 31.

Efter gældende læreruddannelseslov er faget kristendomskundskab et kundskabsmeddelende fag, som alle studerende skal have uddannelse i. En tilsvarende „objektivering“ af faget skal efter nærværende lovforslag også ske i folkeskolen. Foreningen finder derfor anledning til at fremhæve, at folketinget i sin betænkning af 18.5.1966 om forslag til lov om uddannelse af lærere i folkeskolen bemærkede, at „har en lærer på seminariet fulgt undervisningen i kristendomskundskab, mener udvalget i konsekvens af det foranstående ikke, at alene den kendsgerning, at han ikke er medlem af folkekirken, bør udelukke ham fra at varetage undervisning i kristendomskundskab i folkeskolen. Der er ikke herved tilsigtet noget indgreb i de lokale myndigheders administration af folkeskolelovens § 23.“

I nærværende udkast er som en konsekvens af den nye læreruddannelseslov ikke medtaget den gældende lovs bestemmelser om, at det påhviler de ansættende myndigheder at påse, at en lærer, der skal under-

vises i bl. a. faget kristendomskundskab, har gennemført det pågældende fag under sin uddannelse. Foreningen kan støtte denne konsekvensændring så meget mere som at kristendomskundskab er det eneste af de i den gældende folkeskolelovs § 23, stk. 2, nævnte fag, som alle lærerstuderende iflg. den gældende læreruddannelseslov modtager undervisning i, hvorfor der ikke er yderligere grund til at kontrollere lærerens uddannelse i faget.

Overstående må imidlertid efter foreningens opfattelse indebære det videre perspektiv, at de ansættende, kommunale myndigheder ikke længere på ansøgningsskemaet om stilling i folkeskolen kan udbede sig oplysning om en ansøgers medlemskab af folkekirken, og at man ej heller kan tillade en lokal myndigheds administration af lovgivningen, således at man lokalt kan udelukke en lærer, der ikke er medlem af folkekirken, fra undervisning i kristendomskundskab.

Det er i lovforslaget udtrykkeligt fastslået, at faget kristendomskundskab er et kundskabsmeddelende fag, og alene en lærers private religiøse tilhørsforhold bør ikke forlede til den opfattelse, at han ikke overholder de ham tjenstligt foreskrevne regler.

Foreningen kan tilslutte sig, at en lærer, der udtrykker ønske derom, kan fritages for undervisning i faget.

Kapitel 6.

§ 41.

Primært skal foreningen foreslå, at hele lønudgiften til lærerne overgår til staten i stedet for den nuværende deling 60 pct. : 40 pct. Dette må ses i forbindelse med den i lovudkastet tilsigtede centrale styring af lærertimeforbruget.

Den herved opnåede forenkling af refusionsproblemet er i overensstemmelse med de tanker, der skitseredes i Betænkning 471 om statens refusioner af kommunernes udgifter (1968).

Den i lovudkastet anvendte formulering foreslås desuden suppleret med de i bekendtgørelse af 1.8.1969 anførte bestemmelser om refusion af udgifter i forbindelse med nedsættelse af pligtigt timetal ved videre uddannelse, jfr. § 25 i læreruddannelsesloven af 8.6.1966.